

Arrest

nr. 322 886 van 6 maart 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. HOOYBERGHS
Azalealaan 25
2300 TURNHOUT

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 maart 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HOOYBERGHS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster treedt op 17 februari 2022 in Marokko in het huwelijk met een Nederlandse man.

1.2. Op 19 april 2023 dient verzoekster een aanvraag in voor een visum kort verblijf, type C, in de hoedanigheid van echtgenote van een Nederlandse onderdaan. Op 24 april 2023 wordt akkoord gegaan met de afgifte van het gevraagde visum, waarna verzoekster op 21 mei 2023 het Belgische grondgebied betreedt.

1.3. Op 25 juli 2023 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie.

1.4. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Turnhout beslist op 20 november 2023 tot weigering van erkenning van de Marokkaanse huwelijksakte.

1.5. Op 7 maart 2024 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.09.2023 werd ingediend door:

Naam: [B.H.]

Voorna(a)m(en): [N.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf ingediend in functie van haar vermeende echtgenoot, de heer [C.M.] [...] in toepassing van art. 40bis, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Uit het administratief dossier blijkt dat mijnheer oorspronkelijk het verblijfsrecht in België heeft verkregen als beschikker van bestaansmiddelen. Om zich te laten vergezellen door een gezinslid is daarom ook art. 40bis, §4, tweede lid van toepassing. Er dient te worden aangetoond dat mijnheer ook over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in het levensonderhoud van zijn vermeende partner te kunnen voorzien. Dit bewijs werd niet geleverd. Het verblijfsrecht kan aldus niet worden toegestaan overeenkomstig art. 40bis, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Hierboven wordt gesproken over de vermeende echtgenoot van betrokkene, er stelt zich immers ook een probleem wat betreft de aanverwantschap. Ter staving van de aanvraag werd weliswaar een huwelijksakte voorgelegd, deze huwelijksakte werd niet erkend door de stad Turnhout. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst zich daarbij aan te sluiten. De wettelijke basis daartoe is de volgende:

In toepassing van artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht waarin staat dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

In toepassing van artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht waarin staat dat de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

En tenslotte gezien volgens het Burgerlijk Wetboek van Nederland, boek 1, art. 50 voorzien is dat 'Een huwelijk kan worden gestuit, wanneer partijen niet de vereisten in zich verenigen om een huwelijk aan te gaan, of wanneer partijen niet beiden hun vrije toestemming tot het huwelijk zullen geven dan wel wanneer het oogmerk van de aanstaande echtgenoten, of één hunner, niet is gericht op de vervulling van de door de wet aan de huwelijks staat verbonden plichten, doch op het verkrijgen van toelating tot Nederland.'

De erkenning van dit huwelijk zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht). Bovendien is het aangaan van een schijnhuwelijk strafbaar, evenzo in Nederland overeenkomstig artikelen 227-227b Wetboek van Strafrecht (van Nederland).

Mevrouw legt dan weliswaar een huwelijksakte voor die naar vorm correct is, de stad Turnhout wou een onderzoek verrichten naar de huwelijksintenties, echter noch mevrouw, noch mijnheer waren bereid daaraan mee te werken. Er kon dus helemaal niet worden nagegaan of de mensen al dan niet zijn gehuwd met het oogmerk op een verblijfsverunning. Verder is er ook nog een groot leeftijdsverschil tussen betrokkene en de vermeende echtgenoot. Bij gebrek aan medewerking van de beide partijen, ziet de Dienst Vreemdelingenzaken zich dan ook genoodzaakt het huwelijk niet te erkennen. Niet meewerken aan een dergelijk eenvoudig onderzoek, ook niet na herhaaldelijk verzoek, stemt niet tot vertrouwen.

Bij gebrek aan erkenning van het huwelijk kan eigenlijk geen toepassing gemaakt worden van art. 40bis van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat betrokkene met een visum BNL 11 naar België is kunnen reizen doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Een BNL 11-visum is slechts een binnenkomstvisum. Om een vermoedelijk gezinslid van een EU-burger al dan niet toegang te verschaffen tot de Schengenzone in toepassing van art. 5 van de EU-richtlijn 2004/38, is het niet mogelijk eerst een toetsing van de huwelijksintenties te doen. Indien na het verzoek tot toegang, een verzoek tot verblijf volgt, is art. 44 van het KB van toepassing is, alsook de bepalingen van het Internationaal Privaatrecht waardoor een meer doorgedreven onderzoek wel mogelijk is en een andere uitkomst kan geven.

Gezien betrokkene niet kan genieten van de toepassing van art.40bis van de wet van 15.12.1980, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 52, §4, tweede lid van het KB van 8.10.1981 niet van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981. Meerbepaald in art. 42, §1, eerste lid staat dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend. Dit gaat er van uit dat de verblijfsvoorwaarden van toepassing zijn en zijn voldaan. Indien het vermeende gezinslid dat toch geen gezinslid blijkt te zijn en de verblijfsvoorwaarden niet zijn voldaan, is er geen sprake van een verblijfsrecht dat moet erkend worden uiterlijk binnen de zes maanden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 16 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), van artikel 42quiquies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het vertrouwensbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij haar middel:

“De bestreden beslissing stelt in een eerste argument dat diende te worden aangetoond dat de echtgenoot van verzoekster over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Dit is evenwel niet correct.

De echtgenoot van verzoekster beschikt over een duurzaam verblijfsrecht in België. Hij is in het bezit van een E+kaart, die dit duurzaam verblijfsrecht erkent. (stuk 4)

De voorwaarde dat de Unieburger in functie van wie de aanvraag gebeurt, voldoende bestaansmiddelen moet hebben om te voorkomen dat hij of zijn familie ten laste valt van de Belgische sociale bijstand, geldt niet wanneer de Unieburger die wordt vervoegd al een duurzaam verblijfsrecht heeft (E+ of EU+ kaart).

In de Mededeling van de Commissie C/2023/1392 ‘Richtsnoeren betreffende het recht van vrij verkeer van EU-burgers en hun familieleden’ wordt het volgende gesteld:

“Tot slot zij erop gewezen dat zodra een EU-burger het duurzame verblijfsrecht verwerft, de voorwaarden van artikel 7, lid 1, punten a) tot en met c), niet langer van toepassing zijn op de EU-burger, noch op diens familieleden, met inbegrip van de primaire verzorger van een mobiele minderjarige EU-burger die zelf geen EU-onderdaan is (232).”

Onder voetnoot 232 wordt verwezen naar C-247/20, VI, ECLI:EU:C:2022:177, punten 59 en 60.

Door te vereisen dat diende te worden aangetoond dat de echtgenoot van verzoekster over voldoende bestaansmiddelen beschikt schendt de bestreden beslissing artikel 16 van de burgerschapsrichtlijn en artikel 42quiquies van de vreemdelingenwet.

Aan verzoekster werd een bijlage 19ter afgeleverd zonder mededeling dat verzoekster nog documenten diende bij te brengen ter beoordeling van haar aanvraag. (zie stuk 2) Verzoekster mocht er dan ook op vertrouwen dat zij geen stukken diende voor te leggen met betrekking tot de inkomsten van haar echtgenoot. De bestreden beslissing schendt dan ook het vertrouwensbeginsel.”

2.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingen-wet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij haar middel:

“Verzoekster vroeg na haar huwelijk een visum gezinshereniging aan met haar Nederlandse echtgenoot. Verzoekster beoogde bij haar visumaanvraag de gezinshereniging met haar echtgenoot.

Verzoekster is als echtgenote van een EU-onderdaan te beschouwen als familielid van een EU-onderdaan, conform artikel 40bis vreemdelingenwet.

Op 25 april 2023 werd een visum type C afgeleverd aan verzoekster met code BNL1 en BNL 11, geldig van 26 april 2023 tot 26 oktober 2023, multiple entry.

Uit de Omzendbrief van 21 september 2005 blijkt dat codes BNL1 en BNL11 betekenen dat er een visum gezinshereniging werd afgeleverd na machtiging van de centrale overheid in casu de Dienst Vreemdelingenzaken.

“Omsendbrief van 21 september 2005 met betrekking tot de nieuwe gemeenschappelijke vermeldingen die kunnen worden gebruikt in het geval van de afgifte van een Beneluxvisum A, B, C of D + C en de nieuwe nationale vermeldingen die voor België moeten worden gebruikt in het geval van de afgifte van een visum D of een machtiging tot voorlopig verblijf.

II. Met betrekking tot de gemeenschappelijke vermeldingen die kunnen worden gebruikt in het geval van de afgifte van een Benelux-visum A, B, C of D + C :

De volgende codes kunnen worden gebruikt :

- BNL 1 : visum afgeleverd na machtiging van de centrale overheden

- [...]

- BNL 11 : visum afgeleverd in het geval van een gezinshereniging.”

Aan verzoekster werd op 25 juli 2023 een bijlage 19ter afgeleverd zonder mededeling dat verzoekster nog documenten diende bij te brengen ter beoordeling van haar aanvraag. (zie stuk 2)

Ook uit de instructie van Dienst Vreemdelingenzaken van 13 augustus 2018 (gemcom) aan de gemeenten blijkt dat de voorwaarden voor gezinshereniging worden gecontroleerd vooraleer een visum kort verblijf met oog op gezinshereniging wordt afgeleverd. Dit blijkt bij uitstek voor de voorwaarde van het bestaan van een huwelijk.

Het is dan ook kennelijk onredelijk om thans in de bestreden beslissing het bestaan van een huwelijk an sich in twijfel te trekken, terwijl voorafgaandelijk wel een visum werd afgeleverd in de hoedanigheid van echtgenote.

Artikel 40bis vreemdelingenwet wordt geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld of de overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze tot haar besluit is gekomen. De materiële motiveringsplicht wordt dan ook geschonden.”

2.3. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 42 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 52 en 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Zij licht haar middel toe als volgt:

“De aanvraag van verzoekster tot een verblijfskaart dateert van 25 juli 2023. (zie bijlage 19ter – stuk 2)

De bestreden beslissing werd genomen op 7 maart 2024, en werd pas op 30 april 2024 betekend aan verzoekster.

Artikel 52 juncto 58 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vermeld als ‘Vreemdelingenbesluit’) gelezen samen met artikelen 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vermeld als ‘Vreemdelingenwet’) bepalen dat de beslissing dient genomen te worden binnen een termijn van 6 maanden.

[...]

Er werd geen beslissing genomen over de aanvraag van verzoekster binnen de 6 maanden (de termijn bepaald bij artikel 42 van de Vreemdelingenwet). De bestreden beslissing vermeldt op foutieve wijze dat de aanvraag van verzoekster zou zijn ingediend op 11 september 2023. Dit is duidelijk foutief. De aanvraag dateert van 25 juli 2023.

Het wetsartikel is zeer duidelijk dat bij overschrijding van de termijn een verblijfskaart dient te worden afgegeven, dan wel dat het attest van immatriculatie dient te worden verlengd in afwachting van de afgifte van de verblijfskaart.

Op 7 maart 2024, buiten de vermelde termijn, kon er ten aanzien van verzoekster geen weigeringsbeslissing meer genomen worden.

Onder de bespreking van het eerste en het tweede middel werd aangetoond dat verzoekster wel degelijk de hoedanigheid heeft van een familielid van een EU-onderdaan, en dat aldus haar recht op verblijf diende te worden vastgesteld door afgifte van een verblijfskaart.

De bestreden beslissing miskent dan ook het artikelen 42 Vreemdelingenwet, evenals de artikelen 52 en 58 van het Vreemdelingenbesluit.”

2.4. De middelen worden gezamenlijk onderzocht.

2.5. De bestreden beslissing vormt een antwoord op een aanvraag die verzoekster op 25 juli 2023 indiende voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie, als echtgenote van een Nederlandse onderdaan. De motivering is tweeledig:

- enerzijds wordt de verwantschapsband met de Nederlandse referentiepersoon niet aanvaard, doordat verweerder – in navolging van de stad Turnhout – weigert de voorgelegde Marokkaanse huwelijksakte te erkennen wegens strijdig met de openbare orde en dit met verwijzing naar de artikelen 21, 27 en 46 van het Wetboek van Internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR), artikel 50 van boek 1 van het Nederlandse Burgerlijk Wetboek en de artikelen 227 en 227b van het Nederlandse Wetboek van Strafrecht;

- anderzijds wordt geoordeeld dat niet het bewijs is geleverd dat de Nederlandse referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

2.6. In haar tweede middel richt verzoekster zich tegen dit eerste motief inzake het ontbreken van de verwantschapsband.

Verzoekster voert aan dat zij, na in Marokko te zijn gehuwd met de Nederlandse referentiepersoon, een visum gezinshereniging heeft gevraagd en dat haar vervolgens een visum type C met de codes BNL 1 en BNL 11 werd afgeleverd. Met verwijzing naar een omzendbrief van 21 september 2005 betoogt zij dat deze codes impliceren dat haar een visum gezinshereniging werd afgeleverd na machtiging van de centrale overheid, dit is de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij stelt ook dat haar bij de aanvraag voor de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geen bijkomende documenten werden gevraagd. Nog verwijst zij naar een instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken van 13 augustus 2018 aan de gemeenten dat de voorwaarden voor de gezinshereniging reeds worden gecontroleerd voor de afgifte van een visum kort verblijf met het oog op gezinshereniging en dit bij uitstek geldt voor de voorwaarde van het bestaan van een huwelijk. Om deze reden acht zij het kennelijk onredelijk waar thans het bestaan van het huwelijk alsnog in twijfel wordt getrokken. Dit toont volgens haar aan dat er sprake is van een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter niet dat verzoekster in haar land van herkomst reeds verzocht om een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging. Zij verzocht integendeel om een Schengenvisum, of visum kort verblijf, als echtgenote van een Nederlandse onderdaan op grond van de Burgerschapsrichtlijn. Het is ook niet zo dat uit de stukken van het dossier alsnog op ondubbelzinnige wijze blijkt dat zij in werkelijkheid een verblijf van meer dan drie maanden in het kader van gezinshereniging beoogde. Zo is in de visumaanvraag sprake van een beoogde binnenkomst op het Schengen grondgebied op 10 mei 2023 en een beoogde uitreis op 7 augustus 2023. In dit verband werden zelfs vliegtuigtickets voorgelegd, ook van de terugreis. Het gegeven dat verzoekster vervolgens een Schengenvisum met vermelding “BNL 1 / BNL 11” werd afgegeven, doet hierover op zich nog niet anders oordelen. Waar verzoeksters aanvraag slechts de afgifte van een visum kort verblijf betrof als echtgenote van een Nederlandse onderdaan, blijkt niet dat op basis van de afgifte van het visum verzoekster reeds onherroepelijk een verblijfsrecht voor meer dan drie maanden werd erkend. Nergens uit de stukken van het administratief dossier kan ook blijken dat alle voorwaarden voor de gezinshereniging reeds zouden zijn onderzocht naar aanleiding van de visumaanvraag. De afgifte van dit visum impliceert wel dat verweerder op dat ogenblik de huwelijksband met de Nederlandse echtgenoot niet in twijfel heeft getrokken, wat thans in de bestreden beslissing wel het geval is. Hierover wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Het feit dat betrokkene met een visum BNL 11 naar België is kunnen reizen doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Een BNL 11-visum is slechts een binnenkomstvisum. Om een vermoedelijk gezinslid van een EU-burger al dan niet toegang te verschaffen tot de Schengenzone in toepassing van art. 5 van de EU-richtlijn 2004/38, is het niet mogelijk eerst een toetsing van de huwelijksintenties te doen. Indien na het verzoek tot toegang, een verzoek tot verblijf volgt, is art. 44 van het KB van toepassing [...], alsook de bepalingen van het Internationaal Privaatrecht waardoor een meer doorgedreven onderzoek wel mogelijk is en een andere uitkomst kan geven.”

Verzoekster laat na concreet in te gaan op deze motivering. De Raad benadrukt nogmaals dat voorliggende situatie een situatie betreft waarin verzoekster aanvankelijk enkel verzocht om een visum kort verblijf als echtgenote van een Nederlandse onderdaan en zij pas in België – in plaats van zoals voorzien binnen de drie maanden terug te keren naar haar land van herkomst – een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende. Bovendien stelde verweerder tijdens de behandeling van deze aanvraag vast dat een (poging tot) verder onderzoek naar de oprechtheid van het huwelijk aantoonde dat de erkenning van het buitenlandse huwelijk in strijd is met de openbare orde. In de gegeven omstandigheden kan verzoekster niet overtuigen dat het kennelijk onredelijk is waar verweerder alsnog beslist om – in navolging van de stad Turnhout – de buitenlandse huwelijksakte niet te erkennen in het kader van de latere aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, ondanks de eerdere afgifte van een Schengenvisum. Verzoekster betwist trouwens op geen enkele wijze de concrete motieven inzake de weigering van erkenning van de voorgelegde buitenlandse huwelijksakte.

Verzoekster kan er verder niet op aansturen dat de Raad zich zou uitspreken over de rechtsgeldigheid van haar huwelijk in België. De Raad heeft immers geen rechtsmacht om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat, Brussel*, Bruylant, 1994, 249 en 387). Overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad immers uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen de beslissing van de administratieve overheid. Overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR staat bij weigering van een overheid om de geldigheid van de buitenlandse huwelijksakte te erkennen, een beroep open bij de familierechtbank.

Indien de familierechtbank oordeelt dat de buitenlandse huwelijksakte moet worden erkend in België, dan spreekt men van een gerechtelijke erkenning van de buitenlandse authentieke akte. Aan een dergelijke

gerechtelijke erkenning is, in tegenstelling tot de plano erkenning door deze of gene bestuurlijke overheid, wel een gezag van gewijsde verbonden. Van zodra een gerechtelijke erkenning werd uitgesproken, zijn dus alle overheden hierdoor gebonden. Het staat verzoekster vrij om, in voorkomend geval, dan een nieuwe aanvraag met het oog op de gezinsherenging in te dienen.

Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verder merkt de Raad op dat verzoekster weliswaar de schending aanvoert van het zorgvuldigheids-beginsel, maar zij nergens concreet duidt op welke wijze volgens haar verweerder door het nemen van de bestreden beslissing dit beginsel van behoorlijk bestuur heeft geschonden. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.7. Het motief dat de verwantschapsband met de Nederlandse referentiepersoon niet wordt aangetoond, blijft aldus overeind. Dit motief volstaat reeds om de bestreden beslissing te onderbouwen. Zonder (geldig) bewijs van de band van verwantschap is immers evident niet voldaan aan de voorwaarden voor de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Bijgevolg is het niet vereist dat de Raad zich nog uitspreekt over de kritiek van verzoekster in haar eerste middel, dat volledig is gericht tegen het bijkomende en niet determinerende motief inzake de bestaansmiddelen. Deze kritiek kan, zelfs indien deze gegrond zou zijn, geen aanleiding geven tot nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een voldoende belang bij deze kritiek en dit middel is bijgevolg niet voorhanden.

2.8. Verzoekster voert ten slotte aan dat haar aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie werd ingediend op 25 juli 2023 en dat er geen beslissing werd genomen binnen de zes maanden, zoals wordt voorzien in artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing werd immers pas genomen op 7 maart 2024. De vermelding in de bestreden beslissing dat haar aanvraag dateert van 11 september 2023 is volgens haar foutief. Met verwijzing naar de aangehaalde wettelijke bepalingen betoogt zij dat haar aldus de gevraagde verblijfskaart diende te worden afgegeven.

Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit bepaalt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziet aldus dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet ten laatste zes maanden na de aanvraag wordt erkend aan het familielid van de Unieburger. Artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit geeft verdere uitvoering aan deze bepaling door te bepalen dat, indien binnen deze termijn geen beslissing werd genomen, de burgemeester of zijn gemachtigde de verblijfskaart afgeeft.

Het staat in casu vast dat de bestreden beslissing niet werd genomen binnen een termijn van zes maanden na de aanvraag. Zoals verzoekster correct opmerkt, dateert haar aanvraag van 25 juli 2023 en werd de bestreden beslissing pas op 7 maart 2024 genomen. Ook verweerder betwist dit op zich niet.

In dit verband wijst de Raad er op dat artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit de omzetting vormen van artikel 10, eerste lid van de Burgerschapsrichtlijn, dat luidt als volgt:

“Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, „verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.”

De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone* e.a., pt. 28; HvJ 6 november 2003,

C-101/01, Lindqvist, pt. 87). Bijgevolg moeten de voormelde bepalingen van de Vreemdelingen-wet en het Vreemdelingenbesluit richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ). De Raad wijst er in dit verband tevens op dat de nationale rechter, als gevolg van de in artikel 4, derde lid van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening moet houden met de uniforme interpretatie die het HvJ reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het HvJ vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het HvJ krachtens de hem bij artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, pt. 21).

Uit de rechtspraak van het HvJ blijkt dat artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn een administratieve procedure betreft die ernaar streeft dat binnen een dwingende termijn van zes maanden wordt onderzocht wat de individuele situatie van derdelanders in het licht van het Unierecht is, waarbij dit onderzoek zowel met een positief besluit als met een negatief besluit kan worden afgerond (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, Diallo, pt. 40). Verder blijkt dat de Uniewetgever zich er in hoofdzaak toe heeft beperkt in artikel 10 van deze richtlijn een opsomming te geven van de documenten die moeten worden overgelegd om een dergelijke kaart te verkrijgen, die dan binnen de zes maanden na de datum waarop de aanvraag werd ingediend moet worden afgegeven (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, Diallo, pt. 37 en HvJ 5 september 2012, C-83/12, Rahman, pt. 42).

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn niet meer betreft dan een loutere administratieve procedure, waarbij wordt aangegeven welke documenten moeten worden overgemaakt en waarbij een dwingende termijn wordt voorgeschreven om de individuele situatie van een derdelander in het licht van het Unierecht te bepalen. Aan de administratieve procedure van het voormelde artikel 10 kan bijgevolg als dusdanig geen (afgeleid) verblijfsrecht worden ontleend.

Het HvJ heeft in het reeds aangehaalde arrest Diallo verduidelijkt dat artikel 10, eerste lid van de Burgerschapsrichtlijn aldus moet worden uitgelegd dat het besluit over de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie binnen de in die bepaling gestelde termijn van zes maanden niet alleen moet worden genomen, maar ook ter kennis van de betrokkene moet worden gebracht (pt. 43). Echter wordt in dit arrest ook aangegeven dat de Burgerschapsrichtlijn geen bepalingen bevat tot regeling van de gevolgen die zijn verbonden aan de overschrijding van de in artikel 10, eerste lid gestelde termijn, zodat het in beginsel aan de lidstaten is om deze kwestie te regelen (pt. 45). Het HvJ benadrukt dat, volgens zijn vaste rechtspraak, de afgifte aan een derdelander van een verblijfstitel als bedoeld in het voormelde artikel 10, eerste lid geen rechten schept, maar dat het gaat om een handeling waarbij de lidstaat vaststelt wat de individuele situatie van een dergelijke derdelander is in het licht van het Unierecht (pt. 48). Het stelt tevens dat de declaratoire aard van de verblijfskaarten met zich meebrengt dat deze kaarten niet meer doen dan een reeds bestaand recht van de betrokkene bevestigen (pt. 49).

Het HvJ maakt in zijn arrest verder duidelijk dat een stelsel van een ambtshalve afgifte van een verblijfskaart wanneer de termijn van zes maanden wordt overschreden, haaks staat op de doelstellingen van de Burgerschapsrichtlijn voor zover dit het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor (pt. 55). Het besluit daarom dat de Burgerschapsrichtlijn aldus moet worden uitgelegd dat deze zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, eerste lid van de Burgerschapsrichtlijn voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven (pt. 56). Bijgevolg is een afgifte van de verblijfskaart als familielid van een Unieburger enkel aan de orde indien vaststaat dat de aanvrager voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden.

Artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te gebeuren binnen de zes maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt. Het vormt aldus de correcte omzetting van artikel 10, eerste lid van de Burgerschapsrichtlijn. Net als deze richtlijn-bepaling, voorziet het voornoemde artikel 42, § 1 niet welke de gevolgen zijn indien de voormelde termijn van 6 maanden wordt overschreden. Evenmin geeft het de Koning de bevoegdheid om de gevolgen van een overschrijding van die termijn te bepalen.

Artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit met de daarin voorziene verplichte afgifte van een verblijfskaart indien geen beslissing is genomen binnen de zes maanden na de aanvraag, vindt derhalve geen rechtsgrond in artikel 42 van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd conform artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn en het arrest Diallo. Met toepassing van artikel 159 van de Grondwet kan geen toepassing worden gemaakt

van artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit, wegens strijdigheid met artikel 42 van de Vreemdelingenwet (RvS 12 december 2023, nr. 258.197).

Gelet op de voorgaande bespreking, moet artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit als onbestaanbaar met artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet juncto artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn worden beschouwd. De Raad stelt vast dat het inderdaad gaat om een flagrante en onbetwistbare strijdigheid met de hogere rechtsregels waaraan het voormelde artikel 52, § 4, tweede lid wordt geacht uitvoering te geven, zodat ook het bestuur deze bepaling buiten beschouwing moest laten. De aflevering van een F-kaart aan verzoekster is immers slechts mogelijk wanneer het bestuur, na het voeren van een onderzoek naar de in casu relevante voorwaarden, tot de vaststelling komt dat zij voldoet aan deze voorwaarden. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt echter dat verweerder van oordeel is dat verzoekster niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden en zij dus geen recht heeft op de verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

Uit de voorgaande beoordeling blijkt ook duidelijk dat verweerder na het verstrijken van de in artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van zes maanden zijn bevoegdheid niet heeft verloren om de bestreden beslissing te nemen (RvS 12 december 2023, nr. 258.197).

In de hoofding van haar derde middel voert verzoekster nog de schending aan van artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit. Dit artikel heeft echter betrekking op de *“andere familieleden van een burger van de Unie”*, terwijl verzoekster een aanvraag deed als gewoon familielid. Er blijkt bijgevolg niet dat zij dienstig de schending van dit artikel kan aanvoeren. Elke toelichting ter zake ontbreekt trouwens.

2.9. De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend vijftientig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS